

MIJN HELD.

DOOR

CONRAD VAN DE LIEDE.

Ik was een jongen van twaalf à dertien jaar; evenals alle jongens van dien leeftijd, vol levenslust, vol ondeugendheid, vol idéalén en illusiën.

Buiten de school een rechte bengel, was ik onder het oog van den meester een mengsel van een echten, ondeugenden knaap en een ijverigen leerling. Kon ik met mijn levendigen geest geen genoegen vinden in het leeren van de droge wetenschap der rekenkunde, der taalregels enz., des te meer voelde ik me aangetrokken tot de geschiedenis van ons volk en in 't algemeen van alle volkeren der aarde.

Doch ook niet geheel; alleen de strijdlustige Spartanen en Romeinen, onze ter kruisvaart trekkende ridders, de brutale en ondernemende Geuzen, kortom alleen zij, die in mijn oog helden waren, hielden mijn aandacht gevangen.

Dikwijls had ik spijt, dat mijn boterham niet uit zwart, grof brood bestond; soms voelde ik een diepe minachting voor mijn kleederen, die zoo verschilden van die der roemzuchtige legioenen; elk vredelievend handelsschip was me een gruwel; ik kende slechts één ideaal: een held te zijn.

Wat ik onder een held verstond, was mijzelf niet recht duidelijk; maar dat was zeker, dat iemand slechts dan een held zijn kon, als hij vele en groote veldslagen won van veel machtiger tegenstanders; of als hij met zijn schip in de lucht vloog, om de vlag te redden; of als hij, overdekt met wonden in de borst (nooit in den rug natuurlijk), zijn beroemd leven mocht eindigen.

Mijn begrip van een held was zeer ingewikkeld, maar dit stond vast, dat een groot held een groot aantal wonden en lidteekens moest kunnen aanwijzen, en dat zijn dapperheid moest geëvenaard worden door zijn edelmoedigheid.

Ik wilde een held zijn! maar omdat ik, zooals ik zeer wel begreep, daarvoor te jong was, wilde ik tenminste een held zien, een held kennen.

Overal zocht ik naar zoo'n verheven wezen, en meende eindelijk mijn ideaal te hebben gevonden in onzen nieuwen oppasser.

Die was soldaat geweest en had een groot lidteeken op de wang.

Uit dat eenige, zichtbare blijk zijner dapperheid, besloot ik dat hij er meer moest hebben, verborgen onder zijn kleederen. Die wonden kon ik, helaas! nooit te zien krijgen, want hij kwam maar alleen om laarzen te poetsen en boodschappen te doen.

Ik was echter overtuigd, dat hij ze had. Het eenige, dat afbreuk deed aan zijn grootheid, was het feit, dat hij geen houtenbeen had en nog allebei zijn armen. Ik had het wel liever anders gehad, maar ik stelde me toch tevreden met zijn vele wonden.